

ÁFRA JÁNOS

Kivezetés a dolgok birodalmából

A rájuk mért tétlenségben
rád emlékeznek tárgyaid.
Csak akkor zárulhat le imájuk,
ha az anyagfáradás is úgy akarja.

Egy arckép eltemetve a szemét-
halomba, a piros lábos alá, amiben
nem fő többé tészta, a merőkanál alá,
ami nem kavar levest, a pohár
alá, amibe nem öntenek vizet,
a serpenyő alá, amiben nem készül
palacsinta, és a szivacs alá,
amin ott pihen bőröd maradéka.

Jó lett volna, ha kéretlen dolgaid
magukat kezedbe szeretetből helyezik,
hogy elkerülhető legyen, ami elkerül-
hetetlen. Nekik sem maradt utánad
más vigasz, csak a rendetlenség.
Nem mintha rászorultak volna bármire,
az ő gyászuk az örök várakozás.

Formájuk van, tapintásuk,
de a fájdalomról nem lehet
fogalmuk, élni hát mégis
hogy taníthattak volna meg?

Megtisztulás és más elszalasztott lehetőségek

Miután a balzsamozóágyra helyeztelek,
hogy megszabadítsalak a halál mellékhatásaitól,
fel kellene nyitnom a sérült koponyát,
amit már életedben előlékeltek, majd hasad
és mellkasod, ha ugyan még tiéd volna,

ami már nem a tied, amit elhasználtál,
és nekünk sem sikerült megóvni benned.
Szalmával és száraz növényekkel tölteném
be az űrt, miután kivettem a szerveket,
eligazítva a törött csontokat. Végül pedig,

anélkül, hogy tartósabb anyagokra cserélném,
amivel kibéleltelek, gyantával zárnám le a sebet,
és a mesterin megformált szarkofágba lassan
engedném bele kikönnyítve bepólyált tetemed.
A koporsót aranyozás helyett összesaraznám,

tenyerem a kedvenc késeddel vágva meg,
virágokat rajzolnék, mint egy gyerek,
visszaadnám a holt fának azt a vért,
ami felerészben a tied. A Hórusz szeme
nyakék helyén zöld kődarab pihenne

lezárt mellkasodon, és szerveid ott várnának
befőttesüvegekben. Melléd tenném
a ruhákat és az étkezésletet, az érintetlen
poharakkal együtt, hiszen talán elérkezik
az örök ünnep, amire tartogattad dolgaid.

Útravalóul kapnál tőlem a kedvenc
édességeidből. Előbb a citromos fagyit
fogyaszd el, kérném, gondolva arra,
hogy nem tartja egyben a túlvilági hideg,
így a Dunakavicsot és a Balaton szeletet

csak a gombócok után ehetnéd meg.
Odatenném melléd az utolsó el nem adott
varrógéped, hátha összefoltozható vele
egy ismeretlen élet, és köréd szórnám
a rég nem látott családi fényképeket.

Most, amikor végre nem rohanok sehová,
saját alakmásunkra agyagkatonákat
is formáznék neked, hogy védjenek,
és szolgálatodra állva megadják mindazt,
amit a mi életünkben már nem lehet.